

СЛУЖБА ВОДЕНА ОД ЉУБОВ

„Зашто од многу маки
и маки на срцето ви
пишав со многу солзи,
не за да бидете тажни,
туку за да знаете
колку ве сакам“
(2 Коринтјаните 2:4)

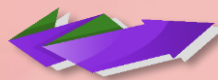
Додека навлегуваме во проучувањето на второто послание на Павле до Коринтјаните, забележуваме дека апостолот е многу заинтересиран за благосостојбата на црквата.

Иако никогаш не било лесно да се следат Божјите патишта во овој свет исполнет со грев, во првиот век прогласувањето на себеси за христијанин можело да вклучува сериозни тешкотии.

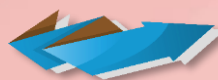
Павле ја подготвува црквата да се соочи со овие тешкотии, и внатрешни и надворешни, и ги учи да формираат тело обединето во несебична љубов. Од овој совет можеме денес да научиме да бидеме „мирис на живот што води кон живот“ (2. Кор. 2:16).

Божјата утеха во страдањето.

Светост и искреност во служењето.

Мудрост.

Простување и обнова.

Мирисот на Христос.

БОЖЈА УТЕХА ВО СТРАДАЊЕТО

„[Бог] нè утешува во сите наши неволји, за да можеме и ние да ги утешуваме оние што се во каква било неволја, со утехата со која самите ние се утешуваме.“ (2. Коринќаните 1:4)

Второто послание до Коринќаните е посланието во кое Павле најопширно зборува за утехата. Црквата минувала низ тежок период, а претходното послание на Павле ги фрлило во состојба на тага.

Но таа тага беше „побожна“, што доведе до покајание (2. Кор. 7:10). Затоа Павле не сака таа тага да ги совлада, туку да бидат утешени.

Тој самиот поминал низ периоди кога неговиот живот бил во опасност и се обесхрабрил (2. Кор. 1:8-10). Но, Бог го утешил, и сега тој ја пренесува таа утеша на црквата (2. Кор. 1:6).

Божја утеша

➔ Нè ослободува од стравот

➔ Нè потсетува на времињата кога ни помогна

➔ Ни помага да издржиме неволји

➔ Нè води кон духовна зрелост.

➔ Нè охрабрува да се залагаме за другите

➔ Се тешиме еден со друг како што бевме утешени од Бога

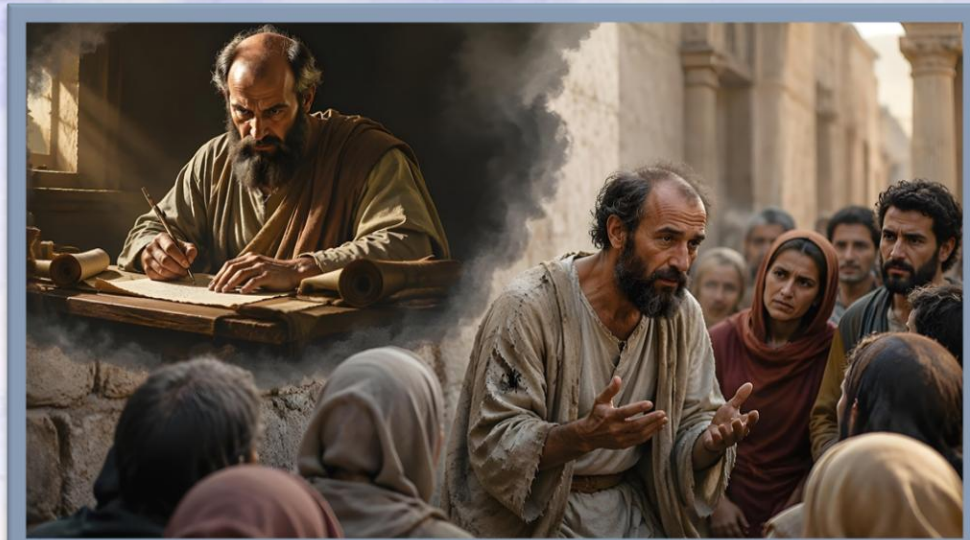
СВЕТОСТ И ИСКРЕНОСТ ВО СЛУЖБАТА

„Зашто се фалиме со сведоштвото на нашата совест: живеевме во светот, а особено кон вас, со светост и искреност по Бога; не живеевме по човечка мудрост, туку по Божја благодат.“

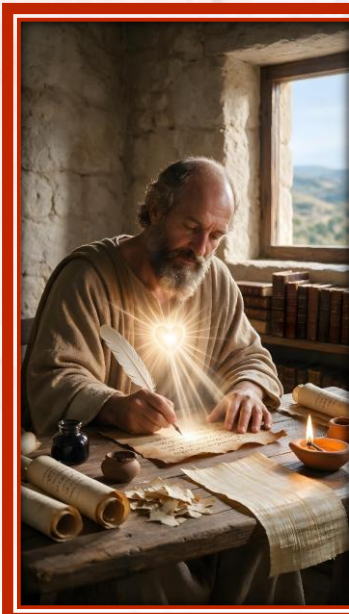
(2 Коринтјани 1:12)

Некои луѓе го потценувале Павле, обвинувајќи го дека е слаб и неодлучен (2. Кор. 10:10). Поради оваа причина, и за да биде прифатен неговиот совет, било потребно апостолот да се брани од таквите обвинувања.

Како човек, тој се сметал себеси за безначаен (Еф. 3:8). Но, со Божјата благодат, можел да се пофали дека има чиста совест (2. Кор. 1:12).

Поради оваа причина, Павловите списи биле ослободени од скриени намери. Тој се надевал дека овие писма ќе бидат прочитани и разбрани во тој контекст на светост и искреност - односно напишани од љубов кон нив и барајќи само нивно добро (2. Кор. 1:13-14).

Тој и неговите соработници можеле со сигурност да кажат дека неговото однесување било свето и искрено [чисто], и во црквата и надвор од неа.

ОДНЕСУВАЈ СЕ МУДРО

„Но, го повикувам Бога за сведок против мојата душа, дека за да ве поштедам вас, сè уште не дојдов во Коринт“ (2. Коринџаните 1:23)

Во своето прво писмо, Павле ги информирал Коринџаните за патот што планирал да го избере (1. Кор. 16:5-11):

Ефес

Македонија

Коринт

Јудеја

Во подоцнежното писмо (изгубено, 2. Кор. 7:8) тој ги информирал дека ќе ги посети двапати (2. Кор. 1:15-16):

Ефес

Коринт

Македонија

Коринт

Јудеја

Сепак, тој ги променил своите планови и решил да не ја оствари таа прва посета (2. Кор. 1:23). Овие промени доведоа до тоа некои да го критикуваат дека е нестабилен и колеблив. Зошто се предомислил?

Присуството на Павле во Коринт изгледало неопходно поради проблемите таму. Но, противењето на кое ќе наиде подразбирало конфронтација што сакал да ја избегне, поради големата љубов што ја имал кон нив (2. Кор. 2:1-4).

ПРОСТУВАЊЕ И ОБНОВА

„И кому вие ќе му простите, нему и јас му простувам; зашто што сум простил, ако сум простил нешто, сум простил пред Христа заради вас“ (2. Коринќаните 2:10)

Додека Павле бил на пат кон Троада, Тит отишол во Коринт. Од Троада, Павле отишол во Македонија. Но, бил многу нажален затоа што Тит не го сретнал во Троада за да му соопшти вести за црквата во Коринт (2. Кор. 2:12-13).

Кратко потоа, Тит конечно го сретнал Павле во Македонија. Тој му кажал како црквата реагираа многу поволно на опомените на апостолот (2. Кор. 7:5-9, 13-16).

Едно од прашањата што требаше да го решат се однесуваше на црковната дисциплина. Послушувајќи го апостолот, страната што го прекршила беше укорена и таа ја прифати укорот. Сега, Павле ги замолува да го направат следниот чекор: прошка и обнова (2. Кор. 2:5-11).

МИРИСОТ НА ХРИСТОС

„Зашто ние сме пред Бога благопријатен мирис Христов и меѓу оние што се спасуваат и меѓу оние што пропаѓаат“
(2. Коринќаните 2:15)

Коментирајќи за тоа како Бог „отвори врата“ за успешно проповедање на евангелието во Троада, Павле избувнува во извик на пофалба и победа: „Но, фала му на Бога, Кој секогаш нè води во победа во Христа и преку нас го шири насекаде мирисот на познанието за Него“ (2. Кор. 2:14).

Како сеприсутен мирис, познавањето на Христос допира до секоја душа. За Коринтјаните, како и за нас, овој мирис е мирис на вечен живот. Меѓутоа, за оние кои го отфрлаат повикот, тој е мирис на смрт (2. Коринтјаните 2:15-16).

Фокусирајќи се на одговорноста што ова ја подразбира, Павле објаснува дека пораката мора да се даде искрено, без да се бара никаква лична добивка, туку спасение на слушателите (2. Кор. 2:17).

„Овој верен гласник [Тит] му ја донесе радосната вест дека меѓу коринтските верници се случила прекрасна промена. Мнозина ја прифатиле поуката во писмото на Павле и се покајале за своите гревови. Животот што сега го воде повеќе не бил срам за христијанството, туку имал моќно влијание во корист на практичната побожност. [...]

Тоа покајание предизвикано од влијанието на божествената благодат во срцето води до исповед и напуштање на гревот. Тоа биле првите плодови за кои апостолот изјавил дека се виделе во животот на коринтските верници.“